

Людмила Филипова

СМИСЪЛЪТ

ЕНЦИКЛОПЕДИЯ НА БЪДЕЩЕТО

enthusiast

Людмила Филипова
СМИСЪЛЪТ
Енциклопедия на бъдещето

© Людмила Филипова, *автор*, 2017

© Небойша Зорич, *дизайн на корицата*, 2017

© Фетхи Карадуман, *снимка на автора*, 2017

www.fethikaraduman.com

© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2017

Enthusiast

An Imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.

ISBN 978-619-164-259-5

Людмила Филипова

СМИСЪЛЪТ

ЕНЦИКЛОПЕДИЯ НА БЪДЕЩЕТО

enthusiast

София, 2017

Бележките в романа, както и начинът на цитиране и позоваване на източниците са на автора. В книгата са въведени и някои термини, които са от значение за историята, разказваща бъдещето. Възможно е някои от тях в днешно време да имат и друго значение в науката. За улеснение на читателя са дадени обяснителни бележки за по-лесно възприемане на историята. Ако текстовете се отнасят до 2017 г., когато е публикуван романът „Смисълът“, бележките касаят научни термини, теории и т.н.; ако се отнасят до бъдещето, става въпрос за хипотетични, научно-прогностични и футурологични бележки. В текста между главите има и редица документални материали. Читатели, които не ги намират за интересни, могат да ги пропускат, тъй като не засягат пряко сюжета – имат за цел да информират по конкретни теми и акценти в романа.

ПРОЛОГ

Питали ли сте се какъв е смисълът на живота? Смисълът да я има планетата ни? Да ни има нас? Вас? Млечния път? Да съществуват някакви си 4,9% видима материя във вселена, създадена от комбинацията на няколко микроскопични кварки и глюони**? Какъв е смисълът да идваме на този свят, да създаваме и да си отиваме от него, когато всичко около нас в крайна сметка ще се превърне в пепел и ще потъне в Слънцето?*

Какъв е Смисълът!? Хората са се опитвали да си отговорят на този въпрос по всевъзможни начини, откакто ги има. Измисляли са си богове и задгробни светове, строели са и рушали грандиозни монументи, изписали са хиляди тонове литература, обединявали са се и са се разделяли заради възгледите си, избивали са се, плодели са се. Въобразявали са си национални и общочовешки смисли и ценности, търсили са отговора в децата и творенията си, но винаги са оставали разочаровани. Хората така и не разбирали Смисъла.

За добро или лошо, аз живях във времето, в което те най-сетне откриха отговора. Това се случи по доста неочакван начин, в прахта на собственото им изстребление.

Не знам колко още ще ни има. Не знам дали хората ще се вслушат в думите ми. Не знам дали някой някога ще прочете тази история. Но не мога да си отида, без да я разкажа. За да разберете края обаче, трябва да започна от началото.

* Основополагаща частица на материята, изучавана от квантовата механика.

** Глюони във физиката на елементарните частици се наричат реални векторни калибровъчни бозони, които са носители на силните взаимодействия на цветните заряди в квантовата хромодинамика.

КАПСУЛАТА

Декември, 2285 г.

Еттан лесно намери мястото. Край морето се издигаше огромен метален кръст. На десетина метра от него имаше ниска метална постройка. Някога тя е била християнски храм – първият православен в Антарктика. Днес подобни останки бяха рядкост. В този храм обаче дори иконите бяха запазени, главно заради ниските температури и трудния достъп до тези земи. Преди векове те бяха наричани Края на света.

Металната постройка стърчеше като паметник на отдавна забравената религиозна епоха. Колкото и да бе странно, в зората на човечеството хората са имали генетично заложена нужда да вярват в Бог. На далечни континенти, без явна връзка помежду си, те строели почти еднакви храмове и измисляли сходни религиозни системи. Общото помежду им било, че всички живеели на една планета, взирали се в едно и също небе, омайвали ги едни и същи слънце и звезди и разполагали с еднакви генетични заложби. Нуждата им да вярват се криела в това, че на подсъзнателно ниво свръхестествените сили, приписвани на Бог, допринасяли не само за по-добрата обществена организация, защита на вида и здраве, но и за илюзията за познание.

Еттан се огледа наоколо. Беше чувал, че преди всичко тук било бяло – имало десетки метри сняг, който се простирал, докъдето ти стига погледът, и много лед. Антарктика бил кладенецът на света – тук се съхранявали 90% от питейната вода на планетата. В океана плували огромни айсберги, които пречупвали слънчевата светлина в цветно сияние, а сред тях играели тюлени, китове и пингвини. Сега живите същества тук

бяха рядкост – предимно дребни твари в пукнатините на каньоните. Ледът и снегът отдавна бяха отстъпили мястото си на мочурищата, които освобождаваха огромни количества метан в атмосферата. Така парниковият ефект на Земята се ускоряваше още повече.

Изведнъж наоколо се смрачи, въпреки че през антарктическото лято слънцето не залязваше с месеци. Тук бурите бяха често явление и се славеха със своята жестокост. В Света бяха останали малко места, на които все още понякога падаше сняг, и Шетландските острови на Антарктика бяха едно от тях. Времето там никога не беше благосклонно.

– Да се залавяме за работа, задава се буря! – викна Еттан. Гласът му едва надмогваше бушуващите ветрове.

Капсулата* бе поставена в бетонен блок, вграден в скалата. Трябваше внимателно да го разбият, за да не засегнат съдържанието. Изви се силен вятър. Тримата мъже едва успяваха да останат на крака. Ледени стружки жилеха лицата им.

– Да тръгваме! Вятърът е прекалено силен, скоро няма да можем да излетим! – извика един от мъжете.

– Не! – отсече Еттан. – Отговорът, който всички търсят, може да се крие в капсулата!

Продължиха да копаят, прикривайки лицата си. Извадиха кутията, но на нея нямаше ключалка, нито бутон за отваряне. Проблясваше единствено малък сензор, подобен на скенер.

Бурята се усилваше все повече. Скоро нямаше да могат да управляват метралета. Еттан издаде заповед за връщането им в базата.

* Става въпрос за истинска времева капсула, създадена през 2015 г. по инициатива на писателката Людмила Филипова и поставена съвместно с 24-тата българска антарктическа експедиция близо до българската база на остров Ливингстън. Капсулата съдържа стотици послания до бъдещите поколения и трябва да се отвори най-малко след 50 години.

Е Д Н А

23 години по-рано

Вятърът виеше свирепо. Задуши и последния стон, преди да изсуши догарящите езици на огньовете.

Смрачаваше се. Огромни фунии от червен пясък се издигаха към сиянието на бялата луна, обагряйки я в кървавочервено. Миришеше на мърша. Мърша от труповете на цяло село. Казваха, че идва някаква болест. Вирус. За мен бе дошъл краят на света.

Болките започнаха преди час. Жестоки, раздиращи. Сякаш някой стържеше гръбнака ми с трион. Краката и тазът ми изтръпнаха от мъчителните спазми.

Лежах на улицата сред разлагащите се трупове и раждах. Виках за помощ, но в мрака отекваше единствено моят глас. „Ето как се умира“, си помислих.

Прокънтя плач, който сякаш вля нови сили във вените ми. Нещо ярко проблесна в небето и ме освети за миг. Надигнах се и протегнах ръце да взема телцето – лепкаво, кърваво, малко. Момиче. Сложих го на гърдите си и прегризах пъпната връв. Вързах ѝ възел, както ми бяха разказвали жените в селото. Притиснах го към тялото си. Друго не помня.

На разсъмване ме събуди отново плачът. Едва се развиделяваше. Лъчи от фенери разсичаха пепелищата като мечове. Приближи се човек, облечен в нещо като космонавтски костюм. Наведе се към мен и протегна ръка.

Когато отново отворих очи, май бях в болницата. Бях виждала болница само по телевизията. Чух мъжки глас:

– Намерихме я в Зона С8... Другите са мъртви. В целия сектор.

– Не е местна... прекалено бяла е. Направихте ли тестове?

– Не са заразени. И двете. Засега това ми е достатъчно. Все още чакаме ДНК анализа на бебето – нещо не е наред с него.

– Разбира се, че не е! Подгответе спешно флаш*, трябва да го закараме в централата. Отърви се от майката.

Мъжете излязоха. Така и не разбраха, че съм будна. Направих се, че спя и не ги чувам. Коленете ми трепереха от ужас. В ръката ми бе забита игла. Изтръгнах я и шурна кръв. Притиснах раната, взех марля и бинт от масата с инструменти и я пристегнах. Трябваше да намеря детето си. Какви бяха тези хора? Защо ще искат да се отърват от мен? Та ние сме оцелели! Единствените!

В този момент мощен взрив разгърси сградата. От тавана се посипа прах и мазилка. Озърнах се панически. Бебето ми го нямаше. Тръгнах към вратата, но отвън долетяха изстрели. Десетки изстрели. Наблизо имаше престрелка. Умът ми беше подчинен само на една мисъл. Бебето ми! Бебето ми! Някъде там е бебето ми!

Изведнъж вратата се отвори. Влезе едър мъж с маска на лицето. Дръпна ме за китката, и викна:

– Тичай!

Разкрещях се и задърпах ръката си. Той спря, запуши устата ми и ме погледна право в очите.

– Спокойно – каза тихо. – Искам да ти помогна. На теб и на детето ти. А сега тичай!

Трябваше да му се доверя. Нямах друг избор. Въпреки отчаянието и изтощението, бях готова на всичко, за да спася бебето си. Отвън имаше още няколко мъже във военни униформи и с маски. Направиха жив щит около мен и стреляха безпощадно по всеки, който се опиташе да ни спре. Взривиха една метална

* От *flash* (англ.) светкавица – модерен летателен апарат, задвижван основно чрез електромагнетизъм. Използван за първи път през 2070 г.

врата и се озовахме в пустинята. Отвън ни чакаше голяма бронирана кола, в която седеше униформена жена. Единствено лицето ѝ беше открито. В ръцете си държеше бебето ми. Затичах се към нея, но тя ми направи знак да спра и ме помоли да седна до нея. Които и да бяха тези хора, явно не целяха да ни убият. Подчиних се и един от мъжете ме препаса с колан.

Колата изръмжа и потегли, вдигайки облаци прах след себе си. Преследвачите стреляха по нас, но в крайна сметка успяхме да се изплъзнем. Колата спря и ни качиха в някакъв еармобил.

Жената отново зае мястото до мен. Петима мъже, облечени в черно, с маски на лицата и очила срещу пустинния прах, ни охраняваха. Поставиха бебето ми в прозрачна кутия с тръбички, която оставиха до мен. Докато махаше с ръчички, спря невидящия си поглед върху мен и заплака. Нямах представа какво се случва, къде ни водят и дали след час ще сме все още живи.

Понечих да протегна длан към детето, но действието се оказа по-трудно от очакваното. Тялото ми отказваше да се подчини и трепереше от страх, умора и студ. Разплаках се от безсилие, но не отдръпнах ръка от бебето. Един от маскираните ме спря. Чувала съм истории как някога газелите поглеждали към ловеца точно преди той да пониже сърцата им. Разбирах чувството. Гледах мъжа и очаквах да ме удари, както правеха всички останали мъже, когато се ядосат.

Но той свали ръкавиците си, внимателно отмести маската от лицето си и отвори кутията, в която лежеше бебето ми. Кожата на ръцете му беше много светла, а очите му бяха кадифенокафяви. Каза, че кутията се наричала кувьоз и предпазвала новородените. Извади детето отвътре и го положи на гърдите ми. Не откъсвах очи от мъжа. Никой никога не се бе държал мило с мен. Бебето се размърда. Притиснах го до гърдите си и то веднага притихна.

Еърмобилът влезе в тунел под някаква планина. Входът се затвори веднага след нас. Тунелът свършваше в огромна подземна кухня. Кацнахме и двигателите заглъхнаха. Тялото ми не спираше да трепери. Мъжът взе бебето от ръцете ми и го върна в кутията. Слезе от еърмобила и понесе кутията нанякъде. Другите мъже ме прехвърлиха на носилка и ме отведоха в друга посока.

– Къде ме водите?... Бебето ми... Дайте ми бебето! – развиках се.

Мъжете обаче не спираха. Искях да скоча, но тялото ми се беше вкаменило. Не можех да помръдна дори пръстите на краката си. Сякаш съзнанието ми бе в чужда обвивка. Сложиха ме да легна в някакво легло. Медицинска сестра включи системи към ръцете ми.

– Какво е това място? Къде е бебето ми?

Никой не продума. В стаята влезе мъж в плътен бял костюм. Докосна челото ми, после заби игла в бедрото ми. Тялото ми олекна и се отпусна, а умът ми се изпразни от трескавите мисли. После съм загубила съзнание.

Събудих се от пиукането на някаква машина до леглото ми. Вратата се отвори и в стаята влезе жената от колата. Вече не носеше униформа, а сив гашеризон. Беше на средна възраст, може би около четиридесет години, нямаше коса, а само сивкав мъх. Следваха я няколко униформени мъже. Приблжи се до мен и се усмихна.

– Как се казваш? – попита ме.

– Къде съм?

– На сигурно място – отвърна и ме погали по главата.

– Къде е бебето ми?

– То също. Трябва да му направим няколко изследвания, за да проведем лечение, ако е заразено с вируса. Хайде, кажи ми как се казваш? Откъде си?

– Викайте ми както искате... Всички така правят.

– Откъде си?

– Един керван ме остави в селото преди години...

– Знаеш ли къде си родена?

– Не. Не помня родителите си. С кервана израснах... Искам да видя бебето си.

Изведнъж мощен взрив разтърси подземието. Последва го втори. Отнякъде зави сирена. Включиха се червени светлини. Осветлението угасна, после пак заработи, но едва мъждукаше. Униформените в стаята хукнаха нанякъде. Жената също. При мен остана само един мъж. Познах го по очите.

– Бебето ми, искам да видя бебето си – развиках се и започнах да се мятам в леглото. Силите ми се бяха върнали.

Той се наведе, притисна раменете ми към дюшека, за да не мърдам, и ме упои. Отпуснах се в ръцете му.

Людмила Филипова
СМИСЪЛЪТ
Енциклопедия на бъдещето

Научен редактор *Д-р Владимир Божилов*
Редактори *Илияна Бенова, Мария Чунчева*
Коректор *Роси Драгнева*
Художник на корицата *Небойша Зорич*
Предпечат *Десислава Александрова*

Българска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 26,5

ISBN 978-619-164-259-5

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

„Авторката е надминала себе си в таланта си да подбира значими теми за обект на своето творчество. В този роман темата е – ни повече, ни по-малко – смисълът на живота, който гените предават по Земята вече 4 милиарда години. Предаването на тази информация има кодирана цел. Едновременно с това навигира читателя в тежкия избор между съвършенството на безсмъртието и очарованието на любовта. „Смисълът на досегашния живот е той да акумулира информация, за да установи своята мисия и смисъл“ – това послание дадох за времевата капсула, която Людмила ската на Антарктида през 2015 г. Но тогава не подозирах, че то ще получи така скоро своята болезнена литературна вивисекция.“

Д-р Соломон Паси

„Смисълът“ е роман, в който бъдещето и миналото се преплитат, за да изградят интересна и завладяваща история, в която фантастиката, науката и чисто човешките взаимоотношения се сливат.“

Д-р Владимир Божилов, астрофизик и комуникатор на науката

„Амбициозен замисъл, целящ да разкрие скритата връзка между ключови етапи на човешкото познание. Людмила Филипова не спира да търси. Нищо по-малко от смисъла на Света!“

Алек Попов, писател

„Книгата ни пренася в нова реалност, за да разберем дали ще оцелее човечеството, раздирано от кризи, войни и замърсена природа. Отговорът се крие в послание, скрито във времевата капсула, заровена до параклиса „Св. Йоан Рилски“ в Антарктида. Роман, който ни помага да надникнем във вечността.“

Проф. Х. Пимпирев

www.enthusiast.bg

9

7 8 6 1 9 1 6 4 2 5 9 5

Цена: 18.00 лв.